

bemærkninger hvilede. Han gik ind paa hver enkelt af dem, og det er ogsaa det, jeg tildeels dispenserer mig fra; thi naar man først er enig i, at det ikke gaaer an at etablere som en Grundsætning, at Forbryderen skal have den af Minoriteten fremsatte Ret, vil det være overflødig at gaae ind paa de enkelte Følgesætninger, der ere trukne frem fra hele denne Forudsætning. Det er denne Fremgangsmaade, den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Balsfreds har brugt, og sjøndt jeg ikke i Et og Alt kan være enig i, hvad han anførte, saa kan jeg dog i mange væsentlige Punkter slutte mig til ham og navnlig i det, hvorved han, som jeg allerede har tilladt mig at bemærke, borttog det Grundlag, hvorved man var kommen til det hele øvrige Raisonnement. Der er under Forhandlingen udtalt en Forsudsætning, som jeg dog skal gjøre en Bemærkning til, og det er den, at man har sagt: naar man vil handle saaledes, som Lovforslaget gaaer ud paa, handler man ubillig mod Forbryderen, idet man gjør et Brud paa hans Ret og gjør mod ham, hvad man ikke vilde falde paa at gjøre mod Andre. Jeg troer, at denne Mening har fundet sin Gjenrivelse gennem det, jeg har anført, men forsaavidt der deri skal ligge en Anthyning af, at Forbryderens Stilling som Forbryder gjorde, at man for hans Vedkommende gik frem med større Hensynsløshed, end man vilde vise i andre Forhold, saa troer jeg, at man med god Grund kan protestere derimod. Jeg troer ikke, at der er noget Sted, hvor man med mindre Føie skal kunne fremsføre en saadan Anke mod den lovgivende Magt, end netop her i Rigsdagen; er der nogen Gjenstand, der vidner om Omhu for Forbrydere, saa er det ganske vist alle de Bestræbelser, som fra Rigsdagens, fra den lovgivende Magts Side i en Række af Aar have fundet Sted for at arbejde hen til, at Forbryderen ikke skal komme til at lide anderledes, end der er nødvendigt for at kunne opnaae Diemedet med Straffen, og at der skal gjøres Alt for at virke hen til, at han kunde forlade Straffeanstalten som [forbedret; fra Rigsdagens Side er der gennem de store Pengeoffre vist saamegen Virksomhed, gjort saa meget for Forbryderne, at jeg ikke troer man her bør

komme med Besvælinger af den Art. — Uafhængig af de Bemærkninger, som jeg saaledes har tilladt mig at imøbegaae, er der endnu fremkommet en enkelt, som jeg skal berøre. Man har paaberaabt sig Loven af 30te Novbr. 1857 som en Omstændighed, der gjorde det saameget mere ubilligt at gjøre en Forandring med Hensyn til de qvindelige Forbrydere, der henses til Forbedringshuusarbejde, idet man har troet, at der netop gennem denne Lov ialtsald maatte være fremkommen den For mening, at man ikke med Hensyn til qvindelige Forbrydere vilde gjøre Forandring. Det forekommer mig imidlertid, at Loven snarere taler til Fordel for den Fremgangsmaade, man ønsker iværksat ved det foreliggende Lovudkast. Havde Vedkommende før 1857 staaet i den Formening, at den Straf, de skal udstaae, var Forbedringshuusarbejde, saaledes som dette var paa den Tid, da de begik Forbrydelsen, saa maa denne Overbeviisning ikke blot være bleven rokket, men være bleven fuldstændig kuldkaftet ved Loven af 30te November 1857; thi omfattede end denne Lov kun Forholdet for Mandfolkene Vedkommende, saa maa dog deri, at der gennem Lovgivningen er gjort Forandring i Straffens Udøvelse for deres Vedkommende, ligge en bestemt Tilfjendegivelse af, at det er Noget, som ogsaa kunde skee for de qvindelige Fangers Vedkommende; saa jeg troer, at man ikke fra den Side vil kunne paaberaabe sig Loven af 1857 som Noget, der skal vække foragtet Betænkelse ved at gaae ind paa det foreliggende Lovforslag.

Der blev sagt, at netop ved at forelægge Lovudkastet har Regjeringen selv vist, at den ikke ansaae sig berettiget til udenvidere at gjøre denne Forandring, og det, at den ikke har anseet sig berettiget dertil, men har troet at burde the hen til den lovgivende Magt, viste, at det er en saadan Forandring, en saadan stor Modification, som man ikke udenvidere tør iværksætte mod de allerede tidligere Domfældte. Jeg vil ikke tale om, at naar Regjeringen første Gang i 1857 kom ind paa den Vej, at den dengang fremlagde et Lovudkast som det, der da blev ophøiet til Lov den 30te November 1857, saa er det ganske naturligt, at den her betraadte den samme Vej, og jeg troer, at der